

enhver Lejlighed, hvor mit Land opnaar noget stort, og jeg kom ogsaa til at tænke paa, at naar vi kunne præstere det, og vort Land kan hævde sig med Ære, saa det danske Flag hejses for danske Sejre, maa den danske Stat virkelig ogsaa vise mere Hensyn overfor de Idrætsmænd, der ved frivillige Ofre af deres egne smaa Penge have ydet saa meget for at naa dette Resultat, og som paa Trods af, at Staten yder et saa ringe Bidrag, have været i Stand til at hævde sig saa smukt nede i Athen. Ved disse fredelige Idrætsstævner, hvor Mænd og for Resten ogsaa Kvinder, i alt Fald var der Kvinder her fra Danmark, mødes for at konkurrere om den første Plads, ved disse Stævner fremmes den store Tanke, der ligger til Grund for hele vort Arbejde, naar vi ere Interparlamentarikere, Medlemmer af den interparlamentariske Union eller Internationalister, som Socialdemokraterne ere, den Tanke, at Folkene skulle mødes, og Folkene skulle lære hverandre at kende og stræbe efter paa Fredens Omraade at tilkæmpe sig en Førsteplads, men lægge Stridighed og Fjendskab bort. Det var et stort Syn at se, hvorledes disse mange Nationer glædede sig indbyrdes over deres Sejre og færdedes mellem hverandre paa en saadan Maade, at et sandt og smukt Broderskab herskede. Man behøver ikke at være Idealist for at kunne lægge Mærke til dette og glæde sig. Enhver vil have faaet det Indtryk og glædet sig, samtidig med, at han som Dansk pegede paa de gode Resultater, vort Land vandt dernede. Med disse olympiske Lege som Baggrund er det, jeg særlig føler mig oplagt til at tage Ordet og beder ærede Medlemmer undskylde, at jeg paa ny tillader mig at henlede deres Opmærksomhed paa dette, og det i Forvisning om, at man opnaar aldrig at stemme Lovgivningen og Ministeren til Gunst for en Sag og til større Imødekommen overfor den, medmindre man Aar for Aar fremdrager det samme Spørgsmaal, stadig taler om det og appellerer til de Herrers Velvillie for at yde Ofre. Jeg gør det atter i Dag i Sagens Interesse og med det stille Haab, at mine Kolleger og Indenrigsministeren ville være i Stand til at vise nogen større Imødekommen end hidtil.

Det kunde være paa sin Plads, inden jeg slutter, at henlede Opmærksomheden paa, hvad de andre Nabolande f. Eks. ofre paa Idræt. Naar vi se paa vore fattige 3,000 Kr. og betragte Norge, der yder 20,000 Kr. til Idræt, se De allerede der den

mærkelige Forskel, der er, hvilken Kærlighed og Interesse for Idrætten der rører sig i Norge, og hvilken Betydning man tillægger den, ligesom Grækerne, og hvorledes efterhaanden Sansen for Idræt som folkeopdragende Middel vokser og vokser og derfor ogsaa kræver større og større Ofre fra Staten og tillige fra Rigmænd, Privatfolk, som yde Bidrag dertil. Det er f. Eks. sket i Sverige, hvor Privatmænd yde ret betydelige Bidrag, medens vi her hjemme — det maa jeg bemærke til min Sorg — vel kunne finde Rigmænd, som yde betydelige Ofre, saa til et, saa til et andet Formaal, kunstnerisk, videnskabeligt eller humant, medens de vise en alt for stor og bedrøvelig Ligegyldighed overfor Idræt. Det er en Sag, som endnu ikke er bleven populær nok, men jeg skal i alt Fald for mit Vedkommende ikke blive træt af at paapege, hvad den er værd, og stræbe efter at skaffe den Popularitet. Det er ogsaa en af Grundene til, at jeg her i Aften har tilladt mig at tage Ordet.

Jeg vil slutte med at sige, at naar man taler om Politik i al Almindelighed og der fristes til at pege paa saa mange store Spørgsmaal, som ligge Parterne imellem, og mange sociale Spørgsmaal, som trænge til Løsning, er jeg ikke bange for at sige, at ogsaa Idrætten er et Stykke Politik, thi Politik er jo, naar det kommer til Stykket, ikke andet end at løfte et Folk op til større fysisk og aandelig Sundhed og Glæde, men hvis en Opgave som den, jeg har peget paa, har vist sig at kunne skabe større fysisk Sundhed og da ogsaa større aandeligt Velvære og Gavn for Folket i det hele, er det et Stykke Politik og et saa udmærket Stykke Politik, at alle Partier uden at komme op at nappes kunne enes om at støtte den. Det forekommer mig derfor, at alle Partier ogsaa i denne Sal burde være enige om at yde Idræt mere end hidtil, mere Interesse og større Ofre. Jeg retter navnlig denne Henvendelse til den højtærede Indenrigsminister, idet jeg aldeles ikke tvivler om, at han nærer den selvsamme Interesse for Idræt som jeg; men naar han maaske vil undskylde sig med, at der er saa mange andre Formaal, man maa støtte, vil jeg alligevel tillade mig at haabe, at den højtærede Indenrigsminister ved en Undersøgelse af de forskellige Tilskud, som gives til saa mange Opgaver her i Landet, ikke maatte komme til det Resultat, at Idræt hører til de mindste, men snarere, at det er en af de største Opgaver, der kunne støttes, og at den derfor